

har ikke begjært Ordet for at udtale mig mod det foreliggende Forslag, men jeg ønsker at udtale, at det forekommer mig, at denne Sag ikke fra Regjeringens Side er bleven tagen saaledes, som jeg idetmindste mener, det vilde have været rigtigt. Den foreligger nu som en Begjering om en Raadeshandling imod en af de Mænd, der i høi Grad have lidt ved det, som er forefaldet, men min Betragtning er den, at Regjeringen, saasnart den havde faaet saadanne Oplysninger om Tilstanden, at den kunde oversee Forholdene, burde have henvendt sig til Rigsdagen for at faae Tilfælde til at ordne Sagen med de Umyndige og med det Fideicommiss, der er betroet til Overformynderne, naturligviis saaledes, at Staten dermed overtog alle de Rettigheder, som fulgte af, at disse Fordringer fra de Umyndiges og Fideicommissets Side bleve fyldestgjorte, og saaledes at den kunde gjøre Ansvar gjældende imod Enhver, hvem der paahvilede et saadant. Følgen af den Vej, man har fulgt, er nu, at der er hengaaet næsten ti Aar, hvori de Umyndige have savnet om ikke alle, saa dog en Deel af deres Renter, samt for en Deel tillige deres Capitaler, og at der endnu staaer Meget tilbage. Jeg veed meget vel, at der ikke juridisk paahviler Staten nogen Forpligtelse til at erstatte den Fortræb, som skeer ved uredelig eller urigtig Fremgangsmaade af Embedsmænd; ja, det er endogsaa ved en kongelig Resolution fra Frederik den Sjettes Tid udtrykkelig indskræpet, at der ikke kan ventes Erstatning for Misligheder fra Embedsmænds Side; men jeg er alligevel af den Mening, at det ikke er en rigtig Opfattelse af dette Forhold, at Staten, naar den tvinger de Umyndige til at betroe deres Midler til Embedsmænd, der ere ansatte af Staten, ikke ogsaa har Forpligtelse til at tilfredsstille de Umyndige mod Tab ved Misligheder fra Embedsmændenes Side. Staten har mange Opgaver, og jeg vil ikke ubetinget paastaae, at dette er en af dem, men det forekommer mig dog, at det i det Hele er dens Opgave saa meget som muligt at sørge for Sikkerhed og

Velvære for alle dem, den omfatter, og dertil hører efter min Mening, at de Umyndige skulle sikres deres Capitaler, naar det er befalet, at de skulle betroes til Embedsmændene. Det er ikke min Mening, at vi skulle have en almindelig Lovbestemmelse i denne Retning, thi det troer jeg, vilde kunne være farligt, men derimod er det mit Ønske, at et lignende Tilfælde, som man vel maa haabe aldrig mere maa møde, men som dog efter de menneskelige Forhold kan komme frem ogsaa under andre Former, maa blive betragtet fra dette Synspunkt. I ethvert Tilfælde ønsker jeg, at det maa blive undersøgt, om der kan bebreides nogen af de skadelidende Personer nogensomhelst Uforsigtighed i dette Forhold, thi i saa Fald bør de vistnok tage Skade for Hjemgjæld, men ellers troer jeg, at Staten bør straffe ind, og det, der kunde være Tale om for den at opoffre under saadanne Forhold, vil være forholdsviis Lidet imod det Tilfredsstillende i, at Ingen lider Uret ved de Foranstaltninger, der ere truffne fra Statens Side. Naar jeg iøvrigt i Henhold til Alt, hvad der foreligger i denne Sag, vil anbefale, at man gaaer ind paa Forslaget, som det foreligger fra Regjeringen, skeer dette for mit Vedkommende ifølge den Betragtning, at man derved fyldestgjør det Maal, som burde have været fyldestgjort tidligere, nemlig, at de Umyndige faae det, der tilkommer dem, thi som Sagen seer ud, ville de ikke kunne faae det paa anden Maade. Forøvrigt kunde jeg ogsaa have ønsket, at Affattelsen af Loven idetmindste i en enkelt Henseende havde været noget anderledes, thi den gaaer kun ud paa, at Staten skal overtage det Ansvar, som paahviler den anden Overformynder efter den ham overgaaede Dom, men det er mig ikke klart, om der ikke vil være enkelte Umyndige, som dog ikke ville blive fyldestgjorte. Jeg troer det, men jeg tør ikke sige det bestemt, og dette bør derfor være Gjenstand for nærmere Undersøgelse; ialtsald vil det vistnok være meget smaa og ubetydelige Poster, som der kunde være Tale om at indbringe under Loven. Jeg kan naturligviis ikke have Noget